บทที่ 3
วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาถึงผลการให้คำปรึกษารายบุคคลด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวกตามแนวคิดของแฮมสเทลเทอร์ต่อความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ณ ศรีราชา มีวิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพยาบาลพระบรมราชชนนี จังหวัดตรัง ปีการศึกษา 2548

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพยาบาลพระบรมราชชนนี จังหวัดตรัง ปีการศึกษา 2548 จำนวน 16 คน โดยดำเนินการคัดเลือกดังนี้

1. นำแบบสอบถามความวิตกกังวลในการฝึกการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยไปให้นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 ซึ่งมีทั้งหมด 42 คน ตอบแบบสอบถาม
2. นำแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
3. คัดเลือกนิสิตที่มีคะแนนความวิตกกังวลสูงสุด 16 คน เรียงตามลำดับจากมากไปน้อย สอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมการทดลองได้ผู้สมัครใจจำนวน 16 คน ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้มาจับคู่จำนวน 8 คู่ แต่ละคู่มีคะแนนจากการตอบแบบสอบวัดความวิตกกังวลในระดับใกล้เคียงกัน แล้วสุ่มแยกแต่ละคู่ เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 8 คน และกลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่ได้รับการฝึกเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก จำนวน 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบสอบถามความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย

แบบสอบถามที่ผู้วิจัยนำมาดัดแปลงเป็นแบบสอบถามความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของ ชมพูนุช พงษ์ศิริ (2535, หน้า 91-95) ซึ่งเดิมมี 50 ข้อ เป็น 40 ข้อ เพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง และหาความตรงตามเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน รวมทั้งหา

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยมีข้อคำถามที่มีอำนาจจำแนกรายข้อเหมาะสม 30 ข้อ ซึ่งประกอบด้วยข้อความที่แสดงที่มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ซึ่งมีข้อความที่มีความหมายทางบวกและทางลบที่มีการประเมินค่าเป็น 5 ระดับ ลักษณะของแบบสอบถามประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ความวิตกกังวลเกี่ยวกับผู้ป่วยและญาติ มีข้อคำถามจำนวน 6 ข้อ ความวิตกกังวลเกี่ยวกับเครื่องมือเครื่องใช้ มีข้อคำถามจำนวน 8 ข้อ ความวิตกกังวลเกี่ยวกับสภาพของหอผู้ป่วย มีข้อคำถามจำนวน 4 ข้อ ความวิตกกังวลเกี่ยวกับอาจารย์นิเทศก์และวิธีการเรียนการสอนบนหอผู้ป่วยมีข้อคำถามจำนวน 5 ข้อ และความวิตกกังวลเกี่ยวกับสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนร่วมงาน มีข้อคำถามจำนวน 7 ข้อ

ขั้นตอนการพัฒนาแบบสอบถามความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย

1. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ดัดแปลงขึ้นมาให้กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ ผู้วิจัยนำมาปรับปรุงตามคำแนะนำ แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงของเนื้อหาจำนวน 3 ท่าน หลังจากนั้นนำแบบสอบถามมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2. นำแบบสอบถามหาค่าอำนาจการจำแนกรายข้อ โดยทดลองใช้กับนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย จำนวน 30 คน แล้วนำแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยวิธี Corrected Item Total Correlation ได้ข้อคำถามทั้งหมด 30 ข้อ ซึ่งข้อคำถามมีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .20 ถึง .77

3. ความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามทดลองใช้กับนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย จำนวน 30 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาคำนวณหาความเชื่อมั่น โดยใช้แบบวัดสัมประสิทธิแอลฟาของ ครอนบาค (Cronbach 's Coefficient Alpha) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90

เกณฑ์ในการให้คะแนน ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อ และให้คะแนนตามเกณฑ์ตามเกณฑ์ต่อไปนี้

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ซึ่งมีจำนวน 10 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 9, 12, 13, 14, 17, 18, 22, 27, 30 ให้คะแนนดังต่อไปนี้

จริงที่สุด	ให้	1 คะแนน
จริง	ให้	2 คะแนน
ค่อนข้างจริง	ให้	3 คะแนน

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

จริงน้อย ให้ 4 คะแนน

จริงน้อยที่สุด ให้ 5 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ซึ่งมีจำนวน 20 ข้อ ได้แก่ ข้อ 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 15, 16, 19, 20, 21, 23, 24, 25, 26, 28, 29 ให้คะแนนดังต่อไปนี้

จริงที่สุด ให้ 5 คะแนน

จริง ให้ 4 คะแนน

ค่อนข้างจริง ให้ 3 คะแนน

จริงน้อย ให้ 2 คะแนน

จริงน้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน

2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก

2.1 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญานิยม เทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก และความวิตกกังวล ตลอดจนฝึกการให้คำปรึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนการสร้างโปรแกรมให้คำปรึกษา เทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก

2.2 สร้างโปรแกรมเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก ตามแนวทฤษฎีการปรับพฤติกรรมปัญญา ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้

2.3 นำโปรแกรมเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบให้ข้อเสนอแนะปรับปรุง แล้วนำโปรแกรมไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเพื่อพิจารณาความสอดคล้อง ระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหา นิยามศัพท์เฉพาะ วิธีการดำเนินการทดลอง นำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านและอาจารย์ที่ปรึกษา

2.4 ผู้วิจัยนำโปรแกรมที่ได้ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนิสิตพยาบาลที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อหาข้อบกพร่องเกี่ยวกับวิธีการ อุปกรณ์ และเวลาที่ใช้ ก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

2.5 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก โดยพบกับผู้รับคำปรึกษา สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ติดต่อกัน 3 สัปดาห์ รวม 12 ครั้ง โดยละคนใช้เวลา 45 นาที ทั้งนี้การให้คำปรึกษาเริ่มตั้งแต่ 25 กรกฎาคม 2548 ถึงวันที่ 13 สิงหาคม 2548

การดำเนินการทดลอง

1. **แบบแผนการทดลอง** การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองสองตัวประกอบแบบวัดซ้ำหนึ่งตัวประกอบ (Two-Factor Experiment with Repeated Measures on One Factor)

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

(Winer, Brown, & Michels, 1991, p. 509) เพื่อศึกษาผลการนำเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวกที่มีต่อความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาล ทั้งในระยะก่อนการทดลองกับระยะหลังการทดลอง และระยะก่อนการทดลองกับระยะติดตามผล

แบบแผนการทดลอง

ตารางที่ 1 แบบแผนการทดลอง

	b_1	...	b_j	...	b_q
a_1	G_1	...	G_1	...	G_1
a_2	G_2	...	G_2	...	G_2

a_1 แทน กลุ่มทดลอง

a_2 แทน กลุ่มควบคุม

b_1 แทน ระยะก่อนการทดลอง

b_j แทน ระยะหลังการทดลอง

b_q แทน ระยะติดตามผล

G_1 แทน กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก

G_2 แทน กลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับการฝึกเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก

2. **วิธีการดำเนินการทดลอง** ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยยื่นหนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการทำการเก็บข้อมูลในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา ถึงผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จังหวัดตรัง เพื่อพิจารณาอนุมัติ

2.2 เมื่อได้รับอนุมัติแล้ว ผู้วิจัยเข้าพบหัวหน้าฝ่ายวิชาการ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จังหวัดตรัง เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และขอความร่วมมือ

2.3 ดำเนินการเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยให้นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 ตอบแบบวัดความวิตกกังวลในการขึ้นฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ซึ่งคัดเลือกเฉพาะผู้ที่มีคะแนนความวิตกกังวลในการขึ้นฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ตั้งแต่คะแนนที่ 90-118 จำนวน 16 คน และแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 8 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 8 คน

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

2.4 ชี้แจงวัตถุประสงค์ ขั้นตอน ประโยชน์ที่กลุ่มตัวอย่างจะได้รับจากการทำการวิจัย แล้วทำการนัดหมาย วัน เวลา สถานที่ในการทำการทดลองกับกลุ่มทดลอง

2.5 ใช้การให้คำปรึกษารายบุคคลด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก ระยะเวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละประมาณ 45 นาที เริ่มตั้งแต่ 25 กรกฎาคม 2548 ถึง 30 สิงหาคม 2548

2.6 ระยะติดตามผล หลังจากการทดลองสิ้นสุดทิ้งช่วงเวลา 2 สัปดาห์ และในวันที่ 30 สิงหาคม 2548 นัดกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม จำนวน 16 คน เพื่อให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย

2.7 นำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมไปหาความแตกต่างโดยวิธีทางสถิติ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
2. สถิติที่ใช้สำหรับการวิเคราะห์คุณภาพ เครื่องมือ ได้แก่

2.1 ค่าอำนาจการจำแนกรายข้อ ด้วยวิธี Corrected Item Total Correlation

2.2 ความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยโดยหาค่าสัมประสิทธิแอลฟ่าของครอนบาค (Cronbach's Coefficient Alpha)

3. สถิติที่ใช้สำหรับการทดสอบสมมติฐาน

3.1 วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยในระยะต่าง ๆ ทั้ง 3 ระยะของการทดลอง ในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำประเภทหนึ่งตัวแปร ระหว่างกลุ่มและหนึ่งตัวแปรภายในกลุ่ม (Repeated-Measure Analysis of Variance: One between-Subjects Variable and One within-Subjects Variable) (Howell, 1997, p. 458, 1999, p. 357)

3.2 วิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ของคะแนนเฉลี่ยด้วยวิธีของนิวแมน-คูลส์ (Newman-Keuls Procedure)

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University